

JÁ CAPO 4

Emi

Drží se pod paží, domů se vedou,

Ami Ami7 D

Emi

domov je nádraží s čekárnou hnědou.

Emi

Hnědou jak funebrák, co smůlu nosí,

Ami

Ami7 D

Emi

po tmě a po špičkách, vklouznou tam bosí

D

Prostřený stůl, do rány sůl

G

C

D

Emi

a padání víček a hodin co tikají

o,o,o,o.

Svědék se červená a matky blednou,

věrná či nevěrná, tak ještě jednou.

Naposled se vás ptám z lásky či bez ní,

někdy vše spálí mráz a odvane sních.

Z kamarádů jen přátelé

a dohadům po třídě poslední zvonění, zvonění

o,o,o,o.

Jeden se obhájí, odvahu sbírá,

s ničím se netají, límeček spíná.

A schody po dvou (a schody po dvou) sotva je vnímá

letí tou chodbou, rád zapomíná.

Na prostřený stůl, života půl

a padání víček a hodin, co tikají.

o,o,o,o.

Zpráva je úřední, taky tak studená,

ulice polední, pustá a znuděná.

Už ji to nebaví, padat jak kamení,

lidi se nezdraví, smutní a znavení.

Prostřený stůl (z kamarádů), života půl (jen přátelé)

a padání víček a hodin, co tikají

o,o,o,o.